

Pateicība Apolonijai Veterei Latviešu Mājā Kristus Dārzs

Apolonija Vetere ir apbrīnojama un cienījama KD iedzīvotāja. Apbrīnojama mierīguma un vienkāršības dēļ, cienījama – nesavtības dēļ. Pateicoties A.Veteres 200 000 dolāru ziedojumu gultām.

Vairākkārt sarunājos ar A.Veteri, lai atklātu to lielo noslēpumu – kā viņai izdevies sakrāt tik daudz naudas, kura gadu gaitā novēlēta Latviešu Centram, „Valodiņas” skolas bibliotēkai, Latviešu Sestdienas Skolai, radiem Latvijā un tagad Kristus Dārzam. Saruna ar A.Veteri noslēpumu par naudu neatklāja, jo noslēpuma nav – „gadījās, ka man tās naudas bija daudz”, teica Apolonija, sirsnīgi pasmaidot un atmetot ar roku:

„Kas to var atcerēties!?”

„Piedzimu Latgalē, tuvu pie Vidzemes robežas, vecāki bija lauksaimnieki, katoļi. Beidzu gimnāziju, tad strādāju dārzniecībā, vēlāk par ierēdni pastā. Kad sākās karš, aizbēgu uz Vāciju, vēlāk devos uz Kanādu. Brālis un māsa ar savam gimenēm palika Latvijā. Atbalstīju viņus un viņu atvases,” rimti stāsta Apolonija un smaida. „Te, Kanādā, gāju frizieru skolā un atvēru savu skaistuma salonu uz Bloor un Gladstone. Kā nu to sauca? Jā... „Venus Beauty Salon” – man tur bija zīme.”

Apolonijai dzīvoklis bija virs salona, aiz mājas - dārzs. Viņai ļoti patika puķes. „Un avenēs man tur arī bija! Ļoti garšoja avenītes.” Jautāta, vai viena pati frizējusi, atsmēja: „Puķītes, rozītes zied manā dārzā, bet mana jaunība neziedēs vairs...” protams, ka viena!” Biznesa stāsts ir joku pilns: „Nu safrizēju vecenīti, šī gāja pa Gladstone, bet citas dāmas prasījušas, kur tik skaistu frizūru dabūjusi? Vecenīte pateica, kur. Un tā es tās vecenītes iepriecināju... Daudz viņu nāca un gāja.”

Kad sapratu, ka „vecenītes” bijušas angļu lēdijas, smējos kopā ar Apoloniju. Bet par to naudu? Kā Apolonija mācēja tik gudri ieguldīt?

„Nu patika man tie cipari, biznesa figūras, labi sapratu to visu.” Ieminējos, ka viņai reiz bijuši skaisti kažoki, vakarkleitas, labas lietas, bet atbilde bija skopa – „nē, man nepatika pucēties, tam vecenītēm gan patika. Toreiz nebija arī laika un gribēšanas precēties, bija daudz darba. Tā ir pagātne. Tādas vairs nebūs. Kas vairs to atceras!?”

Kad klusuma mirklis ieilgst, Apolonija jau kuro reizi uzdzied: „Atgriezies, atgriezies vēl vienu reiz, mana skaistā jaunība, man tevis žēl...”

- Tev tiešām ir žēl jaunības? – pārdomīgi skatos Apolonijā.
- Jā, jaunības ir žēl. Jaunībā tu vari daudz ko darīt, bet vecumā nav spēka. Ir gudrība, ir pieredze, bet ko tas tagad dod?
- Bet, Apolonij, tu tik daudziem cilvēkiem esi palīdzējusi, tu esi tik daudz vērtīga darījusi gan te, gan Latvijā, tava gudrība ir citiem labu darījusi...
- Tas labi. Lai viņiem visiem veicas! Latviju es mīlu, bet man tagad ir žēl Latvijas, ka tur tik grūti... Bet es neko tur nebūtu varējusi darīt, pat ja būtu palikusi... Zini, Dievam ar ir grūta dzīve, jāņemam ar tiem visiem draņķiem... Ko Viņš viens var izdarīt?... Jāpalīdz Viņam.

Tā Apolonija Vetere saka un dara – palīdz. Viņa noteikti saprot – ja palīdz cilvēkiem, tad palīdz Dievam. Lai cieņas pilna ir mūsu pateicība Apolonijai Veterei par dāsnumu un ieguldījumu no viņas pagātnes daudzu cilvēku tagadnē un nākotnē.

Inguna Balode